

SVÁTOST BOŽÍHO DĚTSTVÍ

Minulý měsíc jsme si, vážení a milí kolegové ve službě oltáře, slíbili nové téma v našem setkávání. Bude jím to, jak církev chápe sebe sama a jak se toto sebepochopení církve projevuje v tom, jak slaví. A na prvním místě to bude otázka, jak slaví svátosti.

Foto: Albrecht&Grimová

Dnes tedy začneme svátostí první, a to nejen v našem miniseriálu, ale i v životě křesťana. Jistě byste mi dovedli bez napovídání říci, o kterou se jedná. Ano, správně – touto svátostí je křest.

Když se vás budu ptát dál, pološím otázku, co vlastně křest znamená. A mám tušení, že mi odpovíte s odkazem na dědičný i osobní hřích, že tyto hříchy jsou křtem smyty. A budete mít jistě pravdu. Nicméně já pološím otázku další: Jenom to?

Prozradím vám jeden zásadní a základní obrat, klíčový pro katolickou teologii. Velmi často se setkáte se spojením „nejen, ale i“. „Katolický“ totiž znamená „v celistvosti“, a proto by bylo chybou, kdybychom se u otázek, které mají více správných odpovědí, omezili jen na tu jednu, třeba na tu první, která nás napadne.

U křtu je tomu podobně. Tedy – nejen obmytí od dědičného a osobního hříchu, ale i něco dalšího. A mám takový dojem, poděpený zkušeností, že další účinky, další působení křtu až příliš často zůstávají stát kdesi stranou jako Popelka. Sice se je učíme (nebo přinejmenším bychom se učit měli) v náboženství, ale přílišný důraz jim nepřikládáme.

Nebudu vás dlouho napínat. Dobře si zapamatujte, že každý pokřtěný mocí svého křtu:

Má účast na Kristově smrti a zmrtevýchvstání.

Apoštol Pavel o tom napsal křesťanům v Římě: „Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti byli

j sme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.“ (Řím 6, 3–4)

A právě to vyjadřuje i obřad křtu. Byť se dnes ve valné většině případů uděluje křest politím, přece jen zůstává jako možná původní forma – ponoření. Jako se lze ve vodě utopit, ale zároveň je voda nutnou pro život, tak také toto ponoření (i symbolicky vyjádřené politím) je obrazem smrti a zmrtevýchvstání.

Stává se Božím dítětem, a tedy účastníkem živého, intenzivního vztahu s Bohem.

Ovšem nebyli jsme při křtu ponořeni jen do vody, respektive do Kristovy smrti a vzkříšení. Byli jsme pokřtěni ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého – a doslova bychom mohli říci, že do nitra Nejsvětější Trojice. Takto se tedy – podobní Kristu, Božímu Synu – sami stáváme účastníky Božího vnitřního života. Jsme přijati za syny, jako je Kristus Boží Syn.

Získává dar Ducha Svatého.

Jistě byste mi mohli namítnout, že Duch Svatý přece přichází ve svátosti biřmování, a ta přece následuje až po křtu – někdy dokonce s mnohaletým odstupem. Máte pravdu. Biřmování je nerozlučně spjata s darem Svatého Ducha. Ale nezapomínejme, že je to Duch Svatý, který nás vede k Otci skrze Krista. A ne nadarmo se při zehnaní křestní vody hovoří o zrození „z vody a z Ducha Svatého“. Biřmování je potvrzením této skutečnosti, svátostnou pečeti, dovršením díla Svatého Ducha, které začalo křtem.

Stává se členem, součástí církve – Kristova těla.

A je to právě Svatý Duch, který z nás vytváří církev, který z jednotlivců dělá živé společenství. Bez něj by byla církev neživou a neživou organizací; v jeho moci je živoucím Kristovým tělem. Jestliže jsme byli mocí Ducha přivtěleni ke Kristu, jsme tohoto těla součástí, a to není schopna zvrátit žádná lidská moc. Kdo byl jednou pokřtěn, patří ke Kristu navěky, a jestliže ke Kristu, tedy také k církvi.

Dostává podíl na Kristově poslání velebně, proroka a krále.

Možná vám to bude znít zvláště, ale je to tak. Křesťan je mocí křtu jakoby „druhý Kristus“, na něj se specifickým způsobem vztahuje to, co platí o Kristu. Kristus je samozřejmě Velekněz, Prorok a Král jedinečným a nenapodobitelným způsobem. My však díky křtu máme účast na všem tom, čím je On.

Zcela jasně to formuluje apoštol Petr: „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.“ (1 Petr 2, 9) A II. vatikánský koncil k tomu dodává: „Křestním nezrušitelným znamením jsou věřící pověření konat bohopoctu křesťanského náboženství. K tomu je křesťanský lid mocí křtu oprávněn i zavázán.“ (LG 11; SC 14)

Že si o tom všem, a zvláště o křtu ještě řekneme více, na to se těší

Zdeněk Drátka

ZDE LEŽÍ NAŠ SPASITEL

Z CYKLU „MUŽI URČENÍ K LIKVIDACI“
AUTOR: CZINA

